

Achilles in examen Hectora saevit (1766)

Autor: Greg Johnson

Poznámka autora:

Následuje text mého projevu na první konferenci Probuzení (Awakening-konferenssin), pořádané v Helsinkách 8. dubna 2018. Pořadatelé mě požádali, abych promluvil o bojovném duchu Evropanů. Jako obvykle jsem místy improvizoval, a tak se odchýlil od připraveného textu. Rád bych poděkoval pořadatelům akce, asi dvěma stovkám účastníků setkání a čtenáři Counter-Currents, jehož štědrost mi tuto cestu umožnila.

„O hněvu Achilleově, tak zhoubném, nám zpívej, ó Múso! Hněv ten tisíce béd a strastí způsobil Řekům, mnoho statečných duší těch hrdinů do Hádu seslal, mrtvoly jejich však psům a dravcům napospas chystal za kořist k bohatým hodům...“ Těmito verši začíná Homérova *Ilias*, první západní veledílo. Achilles byl nejmocnější z achájských válečníků, když byla však jeho čest dotčena **Agamemnónem**, obrátil se jeho bojový duch v ničivý hněv.

Bude tedy konec Západu uvozen slovy „Refugees Welcome“ na cedulích v rukou sójou živých, zženštilých hipsterů, zabalených do tlustých šál, kterým se na nitkovitých pažích houpají „pánské“ kabelky, zatímco na vlakových nádražích ze všech sil dávají na odív své podvolení se Koránu, globalismu a multikulturalismu?

Ne – alespoň pokud tomu dokážeme zabránit.

Požádali mě, abych před vámi dnes promluvil o evropském bojovném duchu. Současná krize Západu je totiž právě tak krizí nacionalismu, jako i krizí mužnosti. Za pozornost jistě stojí, že globalistická levice označuje maskulinitu i nacionalismus za „toxické“. Jaký je vzájemný vztah mužnosti a nacionalismu? Nacionalismus označuje lásku k vlastnímu národu a kmeni. Nacionalismus pak upřednostňuje svého kmene před cizinci. Nacionalismus je ochota postavit se v boji na svou vlastní stranu. A kdo že to za kmen bojuje?

Muži.

Mužská úloha válečníků není pouhý sociální konstrukt, vychází z biologické reality. Muži mají biologicky dané větší sklony k boji. Jsme agresivnější a máme v sobě bojovného ducha, který má spojitost s hormonem testosteronem. Muži jsou ovšem také k boji lépe fyzicky uzpůsobeni. Z reprodukčního hlediska jsou navíc pro přežití kmene mnohem postradatelnější než ženy. (Muž může být otcem mnohonásobně vícekrát než žena matkou, takže si společnost může dovolit ztratit ve válce podstatně více mužů než žen.) Je proto nanejvýš logické, že globalisté, kteří chtějí vymazat svébytně existující národy i kmeny a vytvořit jednolitý a stejnorodý svět, vedou současně také tažení proti mužnosti její stigmatizací a propagací feminismu, androgynie a zmatku v rolích a identitě pohlaví.

V poslední době se objevují znepokojivé zprávy o klesající plodnosti bělochů a Orientálců žijících ve vyspělých průmyslových společnostech. Tento pokles koresponduje s nižší úrovní hladiny testosteronu i počtem spermií. Jako možné vysvětlení se objevily i různé trendy ve stravování či změny prostředí. **Ne všechny jedy ale musejí být chemické: tělo a duch jsou spojeny nesmírně složitými a recipročními vztahy, a proto by nás nemělo překvapit, kdyby neustálá psychologická válka proti mužnosti měla i fyzické dopady.**

Ideologická válka proti mužnosti je však vedena podstatně déle, než si většina z nás uvědomuje – začala totiž už se vznikem moderního světa samotného. Pokud lépe pochopíme její nejhlubší kořeny, osvětlí nám to i cestu k možnému řešení.

Jako většina příběhu z dějin myšlení začíná i tento u Platóna. Sókratés v *Ústavě* dělí lidskou duši na tři části. První je rozum (*logos*), schopnost myslet spojená s hlavou. Pak je tu žádostivost, jež usiluje o zajištění životních potřeb: pud sebezáchovy. Žádosti starověk spojoval s břichem a podbříškem.

Všichni jsou dobře obeznámeni s rozumem i žádostivostí, kolik lidí ale slyšelo o Platónově třetí, střední části duše? Nazývá ji *thymem*, což se překládá jako „duch“ (v. angl. „*spirit*“, v češtině se objevuje mj. překlad „vznětlivost“ – pozn. DP). Nejedná se však o ducha v nehmotném slova smyslu, nějaké strašidlo, ale cosi velmi hmotného. Je to týmový nebo bojovný duch a Platón ho umisťuje do hrudi, kde pociťujeme hněv i hrdost.

Platónův *thymos* je zanícenou láskou k vlastnímu: cti, rodině i kmeni. *Thymos* je z podstaty zaujatý, partikulární a kmenový. Pro Platóna s Aristotelem – nebo později Carla Schmitta – představuje *thymos* základ politiky, která nutně pracuje se zaujatostí ke své skupině a rozdělování na nás a je. Přestože není ani ženám *thymos* cizí, má zvláštní pouto s mužností, jelikož to jsou muži, kteří ve válkách nasazují životy za čest, rodinu a kmen.

Platón tvrdil, že pokud má duše tři části, existují i tři základní typy lidí v závislosti na tom, která část duše jim vládne: *logos*, *thymos* a žádostivost. Mezi těmito částmi může docházet i ke konfliktům: žádostivost by vás například pokoušela dát si ještě skleničku, rozum jí však zastaví. Pud sebezáchovy nám velí vycouvat ze rvačky, čest mu však může říct ne. Váš smysl pro čest prahne po konfrontaci, ale rozum řekne, že strategicky dává větší smysl ustoupit. Nejčastěji vítězná část duše v podobných konfliktech pak bývá onou dominantní, která určuje i náš celkový charakter.

Slavný filozof německého idealismu Hegel označoval *thymos* za hybnou sílu dějin. Ty pro něj započaly soubojem o čest na život a na smrt. Lidem, pro které je čest drahocennější než život sám, vládne *thymos*. Ti, kteří jsou však schopni strpět pohanu, aby si zachovali život, jsou vedeni žádostivostí. Kdo raději zemře, než by přišel o čest, je svobodný. Člověk, který raději přijde o čest, než by zemřel, je však přirozený otrok.

Podle Hegela začínají dějiny tehdy, když člověk podřídí život a žádostivost vyšším částem duše: rozumu, představivosti a duchu. Žádostí je pud sebezáchovy. *Thymos* je puzení k sebetranscendenci, dokonce sebeobětování. Rozum a *thymos* také otevírají oblast toho, co se pozvedá nad okovy nutnosti: přepychu, krásy a oněch „zbytečností“, které dotvářejí naši kulturu. Kultura je pochopitelně „zbytečná“ jedině z pohledu žádostivosti, má ale vyšší smysl: jejím prostřednictvím se projevují a samy sebe chápou rozum a *thymos*, výlučně lidské části duše.

Dějiny lidstva jsou příběhem usilování o pravdu a slávu a nelze je tedy plně pochopit ryze materialistickou optikou. Přesto většina našich současníků o *thymu* nikdy neslyšela. Ztratili jsme představu o významu pojmů jako čest nebo vlastenectví. Ošíváme se dokonce i před láskou k vlastnímu – naší rodině, kmeni, národu a rase. Představa sebeobětování potom působí jako nějaká šílená forma fanatismu. Už nejsme titíž lidé, kteří bojovali na život a na smrt o čest a stavěli pomníky hrdinům. Co se to s námi stalo?

Při hledání odpovědi na tuto otázku musíme nejprve porozumět kořenům moderního liberalismu. Platón učil, že obec je vlastně zvětšený obraz duše, a tak stejně jako může rozum, *thymos* nebo žádost ovládat jednotlivce, bývá i společnost vedena příslušníky jistého typu. Nejhlubší zdrojnicí každého politického zřízení totiž je morální charakter obyvatel. Chce-li tak režim přežít, musí se pokusit přizpůsobit charakter občanů svému – a naopak: jakmile se promění charakter obyvatelstva, nebývá změna režimu nikdy příliš daleko.

Před nástupem liberalismu vládlo Evropě společenství trůnu a oltáře. Nejvyšším dobrem je pro aristokrata čest. Křesťanství, přestože se nejedná o vyloženě racionální světový názor, přineslo systém podřizující žádost i *thymos* svým příkázáním. Tvůrci liberalismu si uvědomovali, že

pokud chtějí svrhnout společenský řád, musejí nejprve pozměnit uspořádání duše: svrhnout rozum a *thymos* z jejich svrchovaného postavení a nahradit je suverenitou žádostivosti.

Rozum přestal být silou rozhodující o hodnotách nebo je vytvářející a stala se z něj technicko-instrumentální schopnost k uspokojování žádostí. Jak napsal Thomas Hobbes, rozum plní pro vášně tutéž funkci jako „průzkumníci a zvědové“ ve službách generálů. David Hume poznamenal, že „rozum je a vždy by také být měl otrokem vášní“.

Thymos byl Hobbesem odbyt coby pouhá „pýcha a chtivost slávy“. Podle Johna Locke je účelem liberalismu ochránit „příčinlivé a rozumné“ (tj. ty, kdo využívají rozum k uspokojení svých žádostí) před zásahy „hašteřivých a svárlivých“ (tedy lidí, kteří berou svou čest a ideály vážně).

Výsledkem této „změny nastavení“ v našich duších byl vzestup moderního buržoazního člověka, pro něhož movité bohatství, osobní bezpečí a dlouhý život snadno přebíjí všechny zásady i vlastenectví. V roce 2016 proběhly v Americe tvrdě vedené volby, jejichž ústředním tématem byla otázka, zda je zachování národní identity důležitější než laciné spotřební zboží a služby. Ti „hodní“ nesmírně těsně zvítězili, je však naprosto zjevné, že většina Američanů nemíní obětovat záchraně svého národa ani pár dolarů, tím méně pak vlastní život.

Z pohledu aristokrata žije buržoazní člověk jako přirozený otrok, který klidně strpí jakoukoliv pohanu, pokud mu tedy nechají jeho penzi a dobré kreditní skóre (hodnocení úvěruschopnosti). Doufá, že ho ve stáří skolí mrtvice na golfovém hřišti, ne kulka na bitevním poli.

A právě na to se naši vládcí spoléhají. Závislá je na tom i naše velká výměna rasovými cizinci.

Jaké má tedy mužnost místo v moderní buržoazní společnosti? Úplně se jí zbavit nelze, vždyť i oligarchové ji čas od času potřebují v některé ze svých válek. Proto je třeba ji nějakým způsobem kontrolovat. **Soupeření o čest lze vcelku snadno usměrnit do ekonomického soutěžení, sportovního fandovství nebo usilování o materiální symboly statusu.**

V drtivé většině případů však dochází k prostému potlačování mužnosti – ani nás neučí slova nezbytná ke správnému pochopení cti a její úloze pro civilizaci. Usilování o ni dostává patologická jména: „*ego*“ a „*narcismus*“. Thymotickým chlapcům psychiatři předepisují léky na ADHD. C. S. Lewis nazval moderní buržoazii „muži bez hrudí“ – příhodnější by ale možná bylo poněkud peprnější „muži bez koulí“. **Tam kde kdysi bývala čest a mužnost, zůstává dnes jen prázdnota.**

Jak tedy znovu probudit evropského bojovného ducha? **Prvním krokem musí být pochopit, o co jsme vlastně přišli.** Platónská psychologie v sobě nese podstatně více pravdy a schopnosti vysvětlovat, než cokoli s čím kdy přišli Freud nebo Jung. Až znovu nalezneme koncept *thymu* a jazyk cti, dojde nám, že můžeme být i něčím víc než jen chytrými producenty a konzumenty, přirozenými otroky ve Skinnerově skříňce ekonomiky – že

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

můžeme být válečníky a idealisty, lidmi ochotnými bojovat a umírat za věci cti, zásad a vlastenectví. Aby byl člověk svobodný, musí skutečně znát možnosti, jež se mu otevírají. Teď už tedy přinejmenším víte, že máte volbu. Finsko, země black metalu, jistě nedostatkem *thymu* netrpí a osobně ani na moment nepochybuji, jakými lidmi se vy, shromáždění dnes v této místnosti, rozhodnete stát.

Přepis projevu Grega Johnsona **The European Fighting Spirit** vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 12. dubna 2018.